

Πολυπράγμων ! Μὲ ἀρχὴν πάντοτε ἀλλὰ χωρὶς . . . τέλος !

* *
*

Καὶ ὡς ἐν ἐπιλόγῃ : Σοὶ παραδίδω

ἓνα ἄλλον ἰδιότροπον,

ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε φίλος ὅλης τῆς ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὡς σήμερον Πατραϊκῆς νεολαίας ! Πολλοὶ σεβαστοὶ συμπολιταὶ μας καὶ περισσότεροι μακαριῖται ὑπῆρξαν κατὰ περιόδους φίλοι του. Ἐνδύεται . . . fin de siècle ! καὶ ποιεῖται τὰς διατριβάς του συνηθέστατα εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ Τζώρτζη !

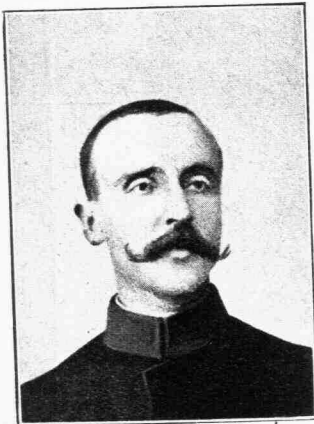
[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον]

Ἐκ Πατρῶν

ΓΕΩΡΓ. Μ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

[μνημόσυνον ὀφειλόμενον]

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἀφανεῶν πλὴν γενναίων τέκνων τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, περὶ τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων ἂν δὲν ἠγέρθη θόρυβος διαφημίσεων καὶ ἐγκωμίων, ἀλλ' ὁμοῦς ἐπετέλεσαν οὐχ ἥττον μετ' αὐταπαρνήσεως τὸ στρατιωτικὸν αὐτῶν καθῆκον κατὰ τὸν τελευταῖον ἀτυχή πόλεμον τοῦ 1897, δεόν να μνημονεύσωμεν καὶ τὸν ἀνδρῆϊον ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ Διονύσιον Κοκκάλην, πεσσόντα τὴν 23 Ἀπριλίου εἰς τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων παρὰ τὴν θῆσιν Τατάρ-τεκέ, καὶ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς ὀφείλει φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ ἀείμνηστος Διονύσιος Κοκκάλης, υἱὸς τοῦ ταγματάρχου

Θεμιστοκλ. Κοκκάλην, ὑπῆρξε τύπος εὐόρκου στρατιώτου ἐκ τῶν σπανίων. Γεννηθεὶς ἐν Καρπενήσι τῷ 1864 ἐπεδόθη ἐκ πατροπαραδότου ἔρωτος εἰς

τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα καταταχθεὶς τῷ 1881 ὡς ἐβελοντής εἰς ἓν τῶν εὐζωνικῶν ταγμάτων. Λαθῶν μέρος εἰς τὴν συμπλοκὴν παρὰ τὴν θέσιν Ζορμπᾶ τῆς μεθορίου προήχθη εἰς δεκανέα τῷ 1882, τῷ δὲ 1885 ἐγένετο λοχίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1886 παρευρεθεὶς εἰς τὴν γενομένην γιωστήν συμπλοκὴν, πρῶτος μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν εὐαρίμων στρατιωτῶν ἀνῆλθεν ἐκ τῆς Κάτω Ἀναλήψεως εἰς τὴν Ἄνω Ἀνάληψιν καὶ καταδιώξας τὸν ἐχθρὸν κατέλαβε δεσπόζουσαν θέσιν τοῦ λεκανοπεδίου Νεζεροῦ. Ἐκτοτε προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεταβατικῶν, καθ' ἣν συνέλαβε πλείστους ληστὰς καὶ φυγοδίκους, προαχθεὶς διὰ τοῦτο ἐξαιρετικῶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τῷ 1896.

Τῷ 1897 προαχθεὶς εἰς ἀνθυπολοχαγὸν ἐτοποθετήθη παρὰ τῷ 9ῳ εὐζωνικῷ τάγματι, ἐπέπρωτο δὲ νὰ ἀποθάνῃ τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς πατρίδος θάνατον κατὰ τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων, μαχόμενος ἐκ τῶν πρώτων μετ' ἀνδρείας καὶ αὐταπαρνήσεως. Ραίνομεν μὲ δάκρυα τὴν συμπαθεῆ μορφήν τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν θὰ λησμονηθῇ βεβαίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ τελευταίου ἀτυχοῦς πολέμου.

ΟΝΕΙΡΟ

ΜΕ τὴν θλίψιν βαθεῖά στὴν καρδίᾳ,
δίχως μίαν κ' ἄν ψεύτρα ἐλπίδα,
πενεμένοι πολὺ μὲν βραδεῖά,
ἐκοιμήθηκα κι' ὄνειρο εἶδα.

Σὲ ἀγνώστους εὐρέθηκα τόπους
κ' ἐπαοῦσα σὲ πόλι μεγάλη
κ' εἶδα πλούτη καὶ ἄλλους ἀνθρώπους
καὶ γυναῖκας μ' ἀμέτρητα κάλλη.

Σὲ παλάτι ὀλόχρυσο ἠμῆκα,
σὲ μὲν σάλα γεμάτη διαμάντια,
καὶ τὸν Ἄρχοντα μέσα εὐρῆκα
σκυθρωπὸς νὰ μὲ βλέπῃ ἀπ' ἀγάντια.

— «Ἐχω πλούτη, μοῦ εἶπε, μεγάλα,
ἔχω κόρη πού μοιάζει σὰν χρῖνος.
Διαμαντένια τὴν ἔχω τὴν σάλα,
κ' εἶσαι σὺ πού γυρεύω ἐκεῖνος.

Καὶ παλάτια καὶ κόρη σοῦ δίνω,
σοῦ χαρίζω καὶ ὅλην τὴν χώρα,
καὶ αὐτὸν μου τὸν θρόνο σ' ἀφίνω...
νὰ ξεχάσῃς ἐκείνην μὲν ὥρα!